

elő a »K.
ezésed jól
gtanultál
lományod
. Aki he-
em közli:
: hogy le-
ncsére —
neg a tar-
számban.

5.

nyfa alá
ebb ifju-
l, időből,

ai gyer-
ban mu-
s még
-társulat
állította
na, mint
nagy ke-
nagyon

bb ifju-
földön.“
leírása-
Számos
edő, gon-
a képes
enberger

kará-
kokozott
mezés és
eánya

nap-
ada-
csi.

n épület.

KIS KALAP

A KEGYETLEN JÁTÉK. (Lásd a 381. lapon.)

XXXV. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer. 16 oldalon.

1888. december 9 én.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Most meg nagyot nevetett Gabi, úgy hogy Szidike szinte nehezelve kérde:

— Mi van ezen olyan nagyon nevetni való?

— Bocsáss meg, Szidike, nem akarlak megsérteni, de az már csakugyan ropant furcsa, hogy te ezelőtt egy órával valami terveket hallottál volna tőlem.

— Ugyan ne komédiázz már mindig! Most egészen úgy beszélsz, mintha nem is itt előttünk beszélted volna el, hogy többé nem járhatsz az iskolába, haza sem mehetsz, hát neki indulsz a világnak szerencsét próbálni és majd mint gazdag ember térsz haza, talán még király is leszel valami nagy szigeten, a hol arany és gyémánt terem. No, talán most már eltagadnád, hogy ezeket beszélted? Bizony csunyaság, ha így viseled magad irántam.

Gabi nem tagadta. Sőt egy szót sem szólt, hanem leült egy karos székbe és kezeire hajtva fejét, mélyen elgondolkozott. Szidike meglepetve nézte és valami feleletet várt. De Gabi nem felelt s Szidike megijedt.

— Megbántottalak azzal, amit mondtam? Ne haragudjál, no... hiszen én nem akartalak megbántani.

Gabi fölpillantott.

— Dehogy bántottál meg... eszemben sincs haragudni... Másra gondoltam... Hát Ödön hol van?

— Mindjárt haza jön. Csak apácskához ment, hogy elmondja neki...

Hirtelen eszébe jutott Szidikének, hogy talán jobb lesz, ha nem árulja el, miért ment Ödön apához. Hirtelen másra fordítá tehát a beszédet.

— Ödön mindjárt itt lesz. Akkor majd elmondasz ugy-e mindent? Lásd, előttünk mégsem kellene titkolóznod.

— Sajnálom, de nem mondhatom meg... szavamat adtam. A ki egyszer szavát adta, meg kell tartania, akármi történik is.

— De hát kinek adtad a szavadat?

— Azt sem mondhatom meg.

— No már ez megint különös. Hát ezt mért nem mondhatod meg?

— Mert ha ezt megmondanám, akkor mindent elárulnék.

— Azt sem mondhatod meg, hogy elmégy-e világgá vagy itthon maradsz?

— Ugyan már hová mennék?

Kivülről az Ödön hangja hallatszott. Szidikének hirtelen eszébe jutott valami és kiszaladt a tornácra Ödön elé. Nem akarta, hogy Gabi hallja, mit mond Ödönnek.

Ödön mindjárt látta Szidike izgatott arcán, hogy történt valami.

— No' s mi baj? kérdé.

— Baj nincs, sőt ellenkezőleg inkább jó. Gabi itt van, visszatért és azt mondja, hogy nem is megy el. De én nem hiszek neki egészen.

— Magam sem. De csak ha itt van, akkor se baj.

— Igen... és én olyan formát gondoltam, hogy talán jó volna, ha módját ejthetűök, hogy itt tartjuk míg apánk haza jön.

— Persze! Csakhogy mikor lesz az! Apácska épen most indult utána... itt a kapu előtt találkoztunk azzal az öreg hajóssal... azt mondta, elvezeti apácskát Gabihoz. No, de annál jobb, ha magától visszatért. Ne szóljunk neki semmit. tegyünk úgy, mintha nem is törődnénk a dolgával.

— Magam is ilyenfélét gondoltam. Aztán nem is szeretem neki említeni. Ugy elszomorodott, mikor az imént szoltam róla.

Igy suttogva, a két testvér benyitott a szobába. Ödönnek nagy öröme Gabi csakugyan ott volt s nyugodtan ült egy nagy karos székben. Az a képes könyv, melyet a minap kezdett olvasni, előtte volt, de nem olvasta. nagyon komoly gondolatokba látszott elmerülni. Ödön meg nem állhatta, hogy így ne szóljon hozzá:

— Ne busulj Gabi, hiszen most már minden rendbe jön. Nem lesz ebből semmi nagy baj.

— Remélem magam is. Eddig legalább még mindig jól végződött.

— Most pedig már bizonyos. Hiszen magad mondtad, hogy mindig kivergődöl a hinárból. No, ne is gondoljunk rá többet.

— Igazad van. Majd meglátjuk később... most még nincs ok a busulásra.

— Persze hogy nincs. Maradj itt nálunk ozsonnára, addig játszunk valamit.

Föl is vidult Gabi egészen, csakhogy nem az a pajkos, rakoncátlan vidámsága tért vissza, nem beszélt oktalanságokat, hanem az a kedves, nyájas, derék fiú volt megint, a milyennek már néhányszor láttuk és megszerettük.

Mivel csak magunk voltunk otthon, az öreg szakácsné egészen a mi kedvünkre való ozsonnát adott. Jókedvűen csevegve lakomáztunk, Szidike volt a házi kisaszszony és szívesen kínálhatta a vendéget befőttel, vajjas kenyérrel.

— Köszönöm, elég volt, felelé. Nem szabad sok édességet ennem, hamar megárt, pedig baj volna, ha beteg lennék és nem mehetnék iskolába.

Össze néztünk s megint nem értettük a dolgot. Sem azt, hogy olyan nagyon szabódik az édességtől, sem azt, hogy az iskolából nem akar elmaradni. Szidike kérdezte is mindjárt:

— Hát mégis csak elmégy megint az iskolába?

— Hogyne mennék!

— És most már nem félsz az igazgató urtól?

— Miért félnék? nagyon szeret engem, tudja, hogy mindig iparkodom követni tanácsait.

De már erre nagyot nevtünk.

— Ugyan ne bolondozz már megint. Talán bizony ma és tegnap is az ő tanácsa szerint cselekedtél? Már, tudod, én mégis csak azt hiszem, hogy holnap nem valami jó dolgod lesz eleinte.

— Nekem mindig jó dolgom van az iskolában. Igazán, néha szinte röstellem, mert a pajtásaim irigykednek, pedig én nem tehetek róla, nem mondhatom a tanároknak, hogy ne dicsérjenek.

— Téged, dicsérnek? szolt Szidike kaczagva. Ugyan menj, te bolondos!

Gabi majdnem komolyan neheztelni látszott.

— Micsoda bolondság volna ebben? mondá. Nem szeretek dicsekedni, de ha már épen erről beszélünk, megmondhatom, hogy a minap az igazgató az egész osztály előtt engem állított oda, mint legjobb tanulót.

— No, akkor ugyan gyönyörű kompánia lehet a többi, szólt Ödön kaczagva. Ne vedd rossz neven, de te magad beszélted, miket szoktál csinálni...

— Az ám, tevé hozzá Szidike. Nagyon furcsákat beszélsz néha, az ember nem tudja, tréfálsz-e vagy komolyan mondod.

— Most egészen komolyan beszéltem.

— De hát akkor miért maradtál el az iskolából, mért nem mertél még csak el is menni?

— Én?! Az az... no... az más... Ne beszéljünk erről... Ne kérdezzetek többet... mert akkor inkább elmegyek.

— Na, na, nem szólunk róla egy szót sem többet. Ugyis a te dolgod, semmi közünk hozzá. Örvendünk, ha már rendben van minden, ne is gondoljunk többé vele, inkább fogjunk hozzá valami játékhoz.

Bevégeztük az ozsonnánkat és játszottunk. Mikor már többféle játékba bele fáradtunk, ismét beszélgetni kezdtünk s Gabi azt is említé, hogy mikor bele ún a játékba, szeret zongorázni, dalolgatni.

— Tudsz zongorázni? Játszál nekünk valamit! Mi is tanulunk, de bizony még nem sokat tudunk.

— Eljátszom szívesen, amit tudok. De szabad-e a zongorát fölnyitni?

— Hogy ne! Szüleink mindig biztatnak, hogy csak gyakoroljuk magunkat.

Még örülni fognak, ha megtudják, hogy te is tudsz.

Gabi nem kérette magát, hanem leült a zongorához és játszott. Igazán nagyon csinosan játszott, mi bizony még nem tudtunk annyit, pedig nem igen volt öregebb és nem is tanulhatott régebben. De hát ügyes volt. Aztán egy-egy darabnál énekelni is kezdett s olyan szépen dalolgatott, hogy órákig elhallgattuk volna.

És amint így szépen mulatgattunk, benyitott apánk s csodálkozva, haragosan nézett Gabira. Mi csak később tudtuk meg az okát, de ti már tudhatjátok. Apánk épen akkor tért vissza a Gabi atyjától, akivel olyan komolyan beszélgettek, a szerencsétlen, megfélemezhető Gabiról. És apánk látta volt Gabit, amint az utcán lueskos ruhában, vadul futott, lehányva magáról kabátját, s mint valami böszült vad, feldöntögette az embereket és ime, — most itt ül nyugodtan, csinos, rendes öltözékben, minden zavar, bünbánat jele nélkül.

Mikor Gabi látta, hogy apánk oly keményen néz reá, lassanként nagyon megzavarodott és lesütötte a szemeit. Apánk pedig szigorú hangon így szólt:

— No, megkerültél? Már azt mondhatom, kedves barátom, az ilyen csínyek után nem szeretem, ha a házamban látlak.

Gabinak a szemeiben mintha büszke harag villant volna fel. S bátran felelé is:

— Kérem, kedves bácsi... ezt én nem érdelem, én semmi rosszat sem követtem el.

— Micsoda? Még ilyet mersz mondani? Nekem a szebembe!

Ödön oda szaladt apácskához és engesztelni akarta.

— Ne haragudjál, kedves apa... hiszen tulajdonképen csak én vagyok hibás. Nem kellett volna neked elmondanom... mert Gabi mindjárt visszatért ide hozzánk.

— Igen is, kedves apa, bizonyítá Szidike. Csak játék volt az egész.

— Ne szóljatok bele, ez most már nem a ti dolgotok.

Ezt apánk oly szigorú hangon mondá, hogy csakugyan nem mertünk többé szólani. Apánk pedig Gabihoz fordult:

— Valóban sajnálom jó atyádat, kinek annyi szomorúsága van miattad. És, ha legalább azt látnám, hogy megbántad gonosz csinyeidet. De nem! Még vakmerően fennhordod a fejedet!

Gabinak mintha fogytán lett volna a türelme. Elvörösödött és a szemei is szinte villogtak. Már azt hittük, nagy toporzékolásba fog kitörni. De aztán mintha hirtelen leküzdötte volna felindulását, megint csak nyugodt és szelíd maradt, és inkább szomorúan mondá:

— Oh, ez már mégis sok! Hogy nekem kell ezt elszenvednem!

És szemei megteltet könnyel, arcán pedig olyan szomorúság látszott, hogy bizony kevésbe mult, hogy mi is el nem pityeredtünk. De még apácska is, a ki olyan jó, egyszerre abba hagyta azt a

nagyon szigorú hangot és szelidebben mondá:

— Jól van no, hiszen voltaképen nem az én dolgom, hanem az apádé. Ő lássa, mit csinál veled, nekem semmi jogom, hogy pirongassalak. De az kötelességem, hogy ha már itt talállak, haza juttassalak. Azt hiszem, eléggé keserves dolgod lesz majd otthon.

— Otthon? Ott nem lesz semmi bajom. Apácskám igen jól tudja, hogy én nem tettem semmi rosszat.

— Már megint! Ez már mégis halatlan! Hát nem akartál megszökni?

— Arról nem beszélhetek... megígértem.

— Oktalan beszéd! Mintha érne valamit, ha nem beszélsz, mikor rajta értünk a vásott csinyen. Talán ezt is tagadnád?

NAGYAPÓ SZÉKÉBEN. (Lásd a 381. lapon.)

— Oh, csak szavamat ne adtam volna! Igazán nagyon gonosz dolog, ha az ember előre a szavát adja és nem tudja mire.

Ez a böles okoskodás, ilyen siralmas állapotban, olyan furesa volt, hogy apánk akaratlanul mosolygott.

— Szavadat adtad? Mire? Hogy meg fogsz szökni, hogy elmaradsz az iskolából?

— Dehogy! Ilyesmire soh'se adnám a szavamat. Egészen más valamire... de épen az a baj, hogy meg nem mondhatom.

— Hagyd el, nem szeretem az ilyen értelmetlen beszédet, ez még kifogásnak is ros. Most keresd elő a kalapodat, ideje, hogy haza kerülj.

Gabi azonnal fölkapta a kalapját és utnak indult.

— Jó éjt kívánok! mondá.

— Ohó, ne olyan sietve, szólt apánk. Csak nem gondolod, hogy egymagadban kieresztelek az utcára? Majd én elki-sérlek.

— Oh, ne fáradjon bácsikám. Haza talállok én, járok én sokszor este az utcán egymagam.

— Meghiszem. És most szeretnél megint magadra lenni, hogy megint valami esztelenséget kövess el.

— De én nem követtem el esztelenséget, ha mondom! kiáltá Gabi türelmetlenül. Most már, mihelyt haza érek, mindent elmondok apácskámnak... talán hibáztam... egy dologban bizonyosan hibáztam, de nem gondoltam, hogy ilyen kellemetlenségbe jutok.

— Jól van, jól, felelé apánk. Meg-elégeltem a sok hazug beszédet. Látom,

hogy igaza volt apádnak, mikor oly két-ségbeesetten beszélt rólad. Remélem, olyan szigorú lesz hozzád, amint érdemled.

— Oh, apácska jól ismer engem, nem félek én, csak veled beszélhessek.

— Csakhogy most az egyszer hiába fogsz neki hazudozni, barátoskám, mert már előre tud mindent.

— Dehogy tud! Azt nem tudja, amit én fogok neki elmondani. Megint csak azt fogja mondani, ne legyek olyan jó.

Nem csoda, ha apánknak kifogyott a türelme. Mert az már csakugyan furesa volt, hogy Gabi épen most még azzal tudott dicsekedni, hogy ő nagyon jó.

— Induljunk, szólt apácska. És azt előre mondom, ne próbálj szökni, mert tartani foglak erősen.

S kézen fogva Gabit, eltávozott vele.

— Isten veletek, Ödön, Szidike! ki-áltá Gabi az ajtóból. Alkalmasint nem jövök többé soha... pedig nagyon szeret-telek!

Mi is szerettük és sajnáltuk, de most még sem tudtunk egészen igazat adni neki. Amint magunkra maradtunk, meg is mondtuk egymásnak.

— Mégis csak tulságosan garázda ez a Gabi, szólt Szidike. Milyen bátran szembe szállt apácskával... mintha a legártatlanabb bárány volna.

— Az már igaz, hogy tud szenteskedni. Pedig ezt nem szeretem. Ha ros fát tett a tüzre, vallja meg őszintén, ne iparkodjék elhazudni.

— No, most ugyan hiába próbálja, rajta vesztett.

Mialatt mi így okoskodtunk pajtásunk csodálatos viseletéről, apácska sza-

porán ment vele végig az utcán. Gabi épe-
séggel semmi kísérletet nem tett, hogy
megszökjék, sőt még az sem látszott, hogy
félne haza jutni apja elé. Egészen nyu-
godtan ment apánkkal és mihamar beszél-
getni is kezdett egyrői-másról, ami épen
szembe ötlött. Már sötét este volt, a csil-
lagok ragyogtak s Gabi minduntalan rá
mutatott egyikre vagy másikra, kérde-
zően apánktól, nem tudja-e, mi a neve annak a
csillagnak.

— Otthon apácskám néha magya-
rázza nekem a csillagokat, csakhogy rit-
kán ér rá, pedig én ugy szeretem hall-
gatni.

— És most szeretnéd, ha furfango-
san oda terelnéd a figyelmemet és eleresz-
tenélek egy-e? Csakhogy abból semmi
sem lesz, barátocskám.

Igy haladtak tovább. Ezalatt mi ott-
hon kifogytunk a beszédből és kíváncsian
vártuk vissza apácskát. De vártuk a ma-
mánkat is, ki még mindig oda volt a kis
Évikével. Ha megjön, mennyit fogunk
neki mesélhetni! Meg is jött nem sokára.
Kocsi állt meg a házuk előtt s az öreg
dadával együtt kiszaladtunk a kapu elé.

Csakugyan mamánk szállt ki a ko-
csiból. Évikét pedig ki kellett emelni, mert
ő bizony elaludt utközben. A dada ölbe
vette és ringatva vitte be a kicsikét. Mi is
indultunk befelé, mikor hirtelen megállit-
tott valaki.

Egy fiu jött rohanva az utcán, té-
pött ruhában, lueskosan, lelkendezve, egé-
szen kikelve képéből. Kabátja nem volt,
sem kalapja, sáros volt, az arca szinte
fakó halavány. Szidike rémulten kiál-
tott fel:

— Ni, már megint itt van!... Ez
Gabi!

Ő volt csakugyan. Elámultunk mind-
nyájan. Ilyen állapotban!

— Mi a baj, Gabikám? szolt ma-
mánk. Mi történt veled?

— Oh, nagyon sok... nagyon rossz!
Kérem szépen... oh kérem!... engedje-
nek egy pár percze bemennem... csak
míg megpihenek... csak egy pohár vizet
iszom... oh... mindjárt össze rogyok...
eltikkadok...

Persze, hogy bevittük magunkkal a
házba.

(Vége következik.)

HIUZ LESBEN.

(Képpel a 376. lapon.)

A mi szép magyar hazánk sok minden-
félében bővelkedik, de egy valami
nem sokféle van benne, ez pedig jó szeren-
cse. Nincs tudni illik nálunk sokféle vesze-
delmes ragadozó állat. Csak farkas van
még most is sok helyen, leginkább erdős
tájakon. Van róka is, de ez nem valami
nagyon veszedelmes fenevad legföljebb a
csibét, kacsát lopogatja. Van még aztán
medve is, de már ezt bizony kevés ember
látja, mert nagyon magasra kell mászni a
rengeteg erdős bércekre, hogy a maczkó-
val találkozassunk. Ő csak nagy ritkán,
ősz idején jön le néha a lakott vidékre,
de ekkor sem hosszú időre.

Van azonban még egy ragadozó fe-
nevadunk, mely még a medvénél is rit-
kább. Igen szerencsés vadász az, aki ta-
lálkozik vele és még szerencsésebb, aki
le is löheti. Nem soknak akad ilyen sze-
rencséje.

Ez a ritka vad a hiuz. A macska faj-
ból való, igen szép állat, akkora, mint
egy nagyobb kutya s hegyes, bojtos fülé-
ről könnyű ráismerni. De amilyen szép,

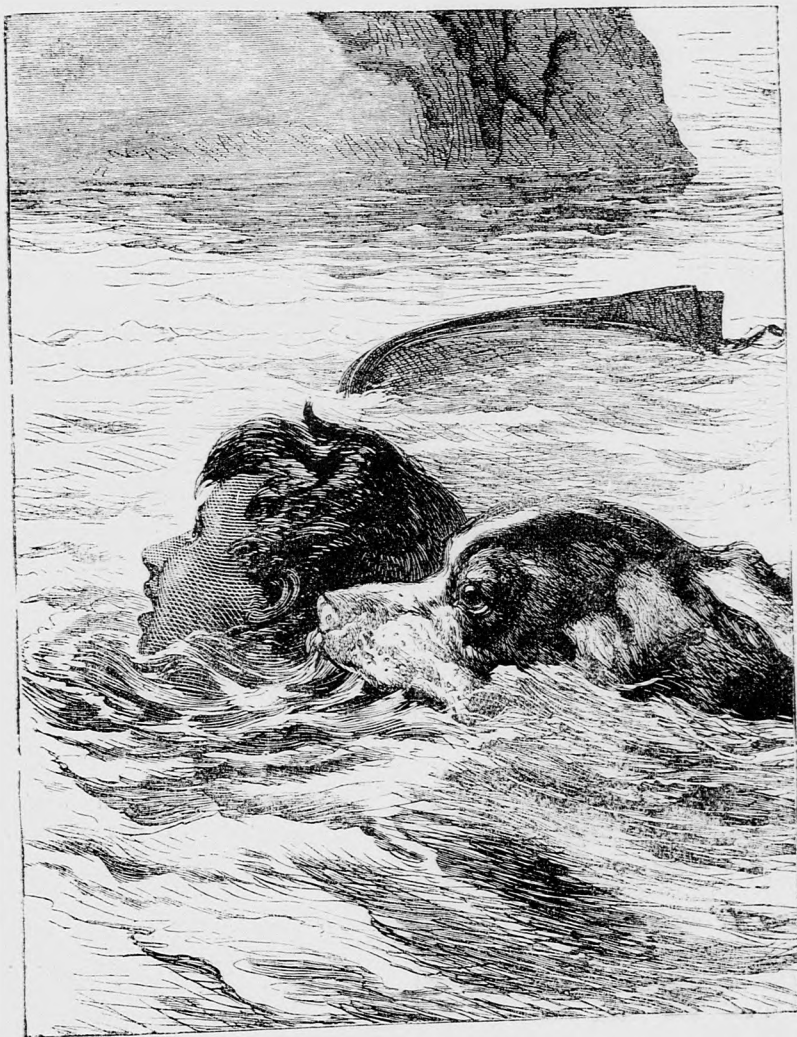

Hirtz lissuen. (Lásd a 375. lapon.)

épen olyan veszedelmes is. Az a szerencse, hogy csak igen gyéren van.

A csendes, nyugalmas nagy erdő-
ségeben szeret tanyázni, ahol emberek já-
rása, lármája nem háborgatja. Mert bár
ravasz, kegyetlen ficzkó, de valami nagy

gékben szeret tanyázni, ahol emberek já-
rása, lármája nem háborgatja. Mert bár
ravasz, kegyetlen ficzkó, de valami nagy

VITÉZ MORCZOS. (Lásd a 378. lapon.)

bátorság nincs benne s ha veszedelmet lát,
szeret elbujni vagy elmenekülni. Mivel
pedig rendkívül jó szeme és füle van,

hamar észre veszi a legkisebb gyanus zajt
s ezért nehéz hozzá közel jutni a va-
dászoknak.

Még a prédáját sem támadja meg nyílt bátorsággal. A gyöngébb erdei vadat szemeli ki zsákmánynak, de röstel érette fáradni, küzködni. Inkább ravasz cselhez folyamodik. Meglesi, merre járnak őzek, szarvasok, zergék a forráshoz s oda lopózik. Fölmászik vagy egy szirtre, vagy egy vastag fa ágára és meglapulva lesi türelmesen, hogy neki való préda jöjjön közelre. Néha persze sokáig kell várnia, és alkalmasint megesis akárhányszor, hogy éhesen tér nyugalomra; de ha jól választotta ki leselkedő helyét, előbb-utóbb megkapja zsákmányát. Özike, szarvas, zerge, juh, kecske semmi rosztat sem sejtve akar elhaladni a veszedelmes helyen; ekkor a hiúz a magasból hirtelen rá ugrik a prédája hátára és erős, éles fogaival agyon marja, mielőtt a szegény megrohant állat jóformán tudná, micsoda veszedelem érte.

Az embert nem igen támadja meg, de a vadászok annál inkább szeretik őt megtámadni. És nagyon büszke az olyan vadász, akinek sikerült az óvatos, ravasz hiúzhhoz közel jutni és azt le is löni.

VITÉZ MORCZOS.

(Képpel a 375 lapon)

SOKSZOR vészbe rohan az
Engedetlen gyermek...
O, ha rá emlékezem
A szívem is dermed.

Boldog nyaralásunk volt
Tihany közelében,
Ladikáztunk, uszkáltunk
A nagy tó vizében.

Morczos kutyánk velünk volt:
Orrunk, jó pajtásunk,
Hajón uti-, s a vízben
Derék uszó-társunk.

Egy forró nap estején,
Az ég morgott, villant —
Palinak hült helye volt,
Mint az árny elillant.

Jaj, hová lett? Pali, hé!
Közelg a vihar már...
Istenem! Az a fiú
Valljon merre, hol jár!?

Ni! Amott a habtetőn
Száll vadul a sajka...
S szent ég!... nem csalatkozunk...
A mi Palink rajta.

Haja repül, karja int,
Hangja egy foszlányát
A szél hordja mi felénk,
Hullám torlatán át.

Czikáznak a menykövek,
Dörg a vihar, bömböl,
S nézzük tehetetlenül
A közel öbölből.

Felfordult a csolnak is...
A szél tépi-hajtja,
Fenekén zúg, szökken át
A víz habja, tajtja.

Im egyszerre mint a nyíl
Mellettünk repül el
Morczos kutyánk, s a vizek
Forgatagán tűn el.

Úszik bátran hü ebiünk,
Bukik fel, alá is —
És küzködő Palinkat
Utolérte már is.

Rajta Morczos, jó kutyánk!
Ne hagyj kis gazdádát!...
Biztatás és remegés
Szállanak utánad.

Rajta Morczos!... No csak no!...
Vitéz Morczos, rajta!...
Közel éri... s most Pali
Haját megragadja.

Fordul.. uszik.. felénk tart..
Isten minden szentje!...
Partot érnek... s Palikánk
Meg van, meg van mentve!

A JÓ PRÉDA.

— Mese. —

Z ÖREG czicza kényelmesen elnyújtózott a szőnyegen. Szabad volt neki, mert hűsleges öreg macska volt, kedvence Iréknének. De még a mama is szerette, mert a czicza pontosan végezte a dolgát, szorgalmasan egerészett s pinczét, padlást, kamarát megtisztított a hivatlan egér vendégektől.

Ott volt az öreg czicza mellett a fia is: Miczurka. Már nem volt épen kicsike, de még nem is egészen nagy, hanem afféle siheder, aki már nem mehet gerekszámba, hanem okos dolgot is végezhetne, ha akarna.

Épen most azonban nem valami okos dologban törte Miczurka a fejét. Jó ideig nyugtalan járt-kelt s a szemes öreg czicza csak leste, valjon mit akar. Lassan-lassan Miczurka egyre közelebb ment az állványhoz, melyen mindenféle apróság, csésze, díszpohár, porcellán csecsebecse volt elhelyezve, közben meg más sokféle emléktárgy, az Iréknéé és a mamájáé. Az állvány közelében szék állt, erre ugrott fel Miczurka. Aztán méregetni kezdte, hogy ugorhatnék legjobban fel az állványra. De ekkor az öreg czicza oda szólt:

— Mit akarsz ott, Miczurka? Ne menj az állványra, ott sok törékeny portéka van, még ledobsz valamit. Ugy is minduntalan ránk fogja az a szeles Kati, ha eltör valamit, hogy: »a macska ütötte le.« Hányszor kikaptunk már ártatlanul!

— Oh, nem török én el semmit, nem vagyok én olyan ügyetlen.

— Csakhogy megesik az puszta vé-

letlenből is. Aztán minek is másznál oda? Nincs ott semmi nekünk való.

— Hogy ne volna! Ott van egy madár, ni! Az pompás ozsonna lesz.

Csakugyan volt az állványon egy kanári, csakhogy mozdulatlan állt ott, mert hát rég nem élt, ki volt tömve. Gizike egy kimult kedves kanáriját tartogatta ott emlékül. Erre fájt a foga Miczurkának, de az öreg czicza így szólt:

— No, arra ugyan hijába fáj a fogad. Nem ér az semmit, nem megenni való. Én már rég ismerem, mindig ott látom. Voltam én már ott fent és körülnéztem, megszagoltam. Nagyon gonosz, gyanus szaga van, épenséggel nem olyan, mint az igazi madárnak.

— Már pedig ez igazi madár, látom én jól.

— Én is látom, de még sem hiszem. Már csak azért sem hiszem, mert különben nem hagynák ott szabadon, féltének. Valami titok lappang benne, még talán pórul járna, aki bele harapna. Mert ezek a mi gazdáink, az emberek, nagyon furfangosak ám. Azért hát csak hagyj békét annak a macskának. Inkább menjünk egerészni, ott foghatunk jó pecsenyét.

— Kell is nekem az a hitvány egér! mondá Miczurka megvetőleg. Abban már volt elég részem. Majd bizony én egerekre leskelődöm!

— Persze hogy fogsz leskelődni réajok! Ez kötelességünk, ezért tartanak és adnak mindennap jó tejecskét. No, jójj velem. Tegnap láttam a padláson egy kővér egeret, azt elfogjuk, lesz jó falat.

S az öreg czicza kísértált a nyitott ajtón.

De Miczurka bizony nem ment utána.

— Csakhogy elment! Most tehetek, amit akarok. Csak azért is megeszem azt a madarat. Velem ugyan el nem hiteti, hogy nem jó. Persze, nekünk fiataloknak mindig effélet mondanak, mindig azt prédikálják, hogy az öregek ezt jobban tudják. Mintha én nem tudnám épen olyan jól, mit látok. Én nem hallgatok ám akár-miféle ijesztgetésre, tudom én magam is, mit csinállok.

És rögtön azt csinálta, hogy felugrott az állványra és elkapta a madarat. Épen ideje volt, mert léptek hallatszot-tak, jött valaki a szobába.

— Jöhet már! fogaim közt a préda, most elfutok vele biztos helyre és lakomát csapok.

Szaladt ki a prédájával s a pitvar egy zugában neki fogott, hogy széttépje és megegye. Hamar szét is tépte a tollakat és nagy mohóságában nem érzett semmi különöset. De az már meglepte, hogy a toll alatt csak száraz, kemény bőrt talált és mikor ezt is keresztül-harapta, a foga éles drótbá akadt úgy, hogy majd beletört. Hus pedig nem volt a bőr alatt, hanem valami por akadt a szájába, még pedig rettentően rosz, keserű por. Csak úgy prüszkölt tőle.

Szétszedte az egész madarat, de nagy boszúságára meggyőződött, hogy azon csakugyan nincsen semmi harapni való.

— Ejnye no... hát csakugyan nem enni való? dörmögé. Ki hitte volna!

A Kati szobalány épen arra ment és meglátta, mit mivelt Miczurka.

— Ejnye, haszontalan kis cziczája! No nézd, mit csinált!

És nemcsak nézte, hanem a kezében tartott poroló pálczával keményen elpá-holta Miczurkát, a kinek ez a csemege sehogysem tetszett. Nyafogva menekült fel a padlásra. Azzal vigasztalta magát, hogy majd kap hát a jó egérpecsenyéből, melyet eddig az öreg czicza mama bizonyosan megkerített. Meg is kerítette, de meg is ette egymaga, mert Miczurka nem jött idején.

De mire fölért Miczurka, el is mult már minden étvágya. Hirtelen nagyon roszul lett, szörnyen betegnek érezte magát, majd eldőlt. S mikor az öreg czicza kérdezte, mit csinált, nagy kinjában megvallott mindent, azt is, hogy abban a széttépett madárban valami szörnyen rosz por volt, abból nyelt le egy keveset.

— Az pedig talán méreg volt! szólt ijedtében az öreg czicza. Oh te könnyelmű. torkos! Jőjj hamar le a konyhába, még van ott tejcskénk, az talán meggyógyít.

Most már engedelmeskedett Miczurka. Mohón megitta a tejcskét és ez volt a szerencséje, mert ez mentette meg. De olyan kábult, gyöngé volt, hogy ott helyben eldőlt és zsibbadt álomba merült. Mikor másnap fölébredt, még akkor is olyan bágyadt volt, hogy alig birt moz-dulni. Eltartott vagy három napig, míg lassan-lassan magához tért.

De ezentul nem hetvenkedett azzal, hogy ő jobban tudja, mi az, amit lát, mint az öreg czicza mama. Nem is vetette meg többé az öregek tanácsát, hanem elhitte, hogy az öreg bölcsesége és tapasztalása többet ér a fiatalok elbiza-kodott tudatlanságánál.

NAGY APÓ SZÉKÉBEN.

(Képpel a 373. lapon.)

EZ A LAP itt a »Napló«,
 Ezt olvassa nagy apó.
 Ez meg az ő zselléje —
 Mért ne ülnék beléje?
 S övé ez a pápaszem —
 Az orromra ráteszem.
 Hát a szerkesztő mit ír?
 Ós Budában mi a hír?
 S Áfrikában mit csinál
 A vad szerécsen király?
 S Komáromban Ilonka
 Jár-e sűrűn templomba?
 S mamájával Gizácska
 Jár-e sokat színházba?
 A törökök császárnéja
 Kiflüt márt-e a kávéba?
 Mind meg van ez írva bőven
 Ebben a nagy lepedőben.
 De többet nem olvasok,
 Üresek a hírlapok!
 Inkább kérem Jánoskát
 Kisérjen mamához át;
 Amilyen jó szív, bizony ád
 Egy-két piros czukorkát.

A KEGYETLEN JÁTÉK.

(Képpel a czimlapon.)

No most jaj neked, oktalan kis egérke!
 Bolond észszel bele bujtál az egér-
 fogóba, hogy ott is torkoskodjál és nem
 tudsz többé kibujni!

Ott találta Palkó és nagy diadallal
 előhivta a többi gyerekeket.

Szaladtak is rögtön Juliska és Boriska, meg Ferkó, körülfogták az egérfogót és nagy multságukra szolgált, mikor látták a rab egérke remegését.

— Megvagy egy-e, te gonosz! szolt Ferkó. Bizonyosan te rágtad meg a kegyerünket. De most meglakolsz!

— Mit csinálunk vele? kérde Juliska.

— Vizbe fojtjuk, szolt Boriska.

— Nem! Keresztül szurjuk! mondá Palkó.

— Jobb lesz, ha megkötözzük és parázsra tesszük.

Még többféle kegyetlen módot gondoltak, mikor megpillantották Anikót, ki az udvaron a nagy macskával játszott.

— Ez lesz a legjobb! szolt Palkó. A macskának adjuk... az majd eljátszik vele és jól megforgatja, aztán megöli.

Ez mindnyájoknak nagyon tetszett, ez nagyon multságos lesz. Hívták is mindjárt Anikót, hogy jöjjön a macskával. Oda is jött és megmagyarázták neki, mit akarnak.

A macska rögtön észrevette a zsákmányt és villogó szemekkel hánykolódott, és ki akart szabadulni Anikó kezeiből. De Anikó nem eresztette. Nem csak nem eresztette, hanem így szolt:

— Oh, szegény egérke! Én nem akarom, hogy megkinozzátok.

— No persze, még talán meg is siratjuk! felelék a többiek nevetve. Az egér arra való, hogy a macska megfogja és megegye.

— Ha megfogja, nem bánom. De azt nem akarom látni, hogy egy szegény fogollyal kegyetlenkedik. Az csuf dolog,

ha valakinek kegyetlenkedésben telik kedve.

— Eh mit! Ha nem adod a macskát, hát akkor megsütjük az egeret elevenen.

Anikó egy perczig gondolkozott, de épen csak egy perczig.

— Jól van, hát ereszétek ki az egeret, majd én utána eresztem a macskát, mondá aztán.

Palkó kinyitotta az egérfogót és kieresztette az egeret.

— No most! Hamar ereszd a macskát!

De Anikó bizony nem eresztette hamar. Még egy kicsit tartogatta, s mire eleresztette, az egérke már eltűnt, megmenekült.

Boszusan támadtak mindnyájan Anikóra, aztán szaladtak a mamához panaszra.

— Az a kartékony egér meg volt fogva... és Anikó engedte, hogy elmenőküljön!

De a mama, mikor mindent megtudott, Anikót simogatta meg.

— Könyörületes jó szivedre hallgatál, ne sajnáld. Jól tetted, hogy játékból nem akartál kegyetlenkedni. Mert sokszor kénytelenek vagyunk ugyan olyat tenni, ami kegyetlenség, de ez szomorú kényetlenség, nem szabad vele játékot üzni. Gonoszságra szokik rá, aki mulatni tud akármilyen élő teremtés szenvedésein. Inkább légy még károddal is nagylelkű, mint mulatságból kegyetlen!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. köt. 23-dik számában közölt koczkaréjtvény megfejtése:

P á v a
á r o k
v o n ó
a k ó l

Helyesen fejtették meg: Freibauer Róza, Kuszler Gizella, Hertzka Josefina,

Elza és Rezső, Piukovics Szerén, Hoffmann Hugó, Schichter Emma és Misi, Szilágyi Ágota, Schönfeld Viktor, Brudi Fülöp, Schmidt Otmár, Somogyi Ella és Andor, Meiszter testvérek, Szentes Ödön és Lajos, Singer Miczi, Rechmitz Izidor, b. Lekow Ida és Hedvig, Groó Béla, Ehrenfeld Giza, Laszkáry Margit, Matkovich Ilonka, Etlényi István és János, Geisz Tibor, Seidner Frigyes, Massanek Lenke, Siklóssy Laczi, Vörös Sándor, Weldin Vilmos, Kelemen Ilona, Leidenfrost Marianne, Takács László, Bartholomeidesz Zoltán, Mihalik Dezső, Maller Margit és Imre, Markó Matild, Hertzka Ágnes és Róbert, Váczy Mariska, Schwartz Áron, Kriza János, Szöllősy János és Gábor, Zwerina Erzsike, Glacé Béla, Weidenfeld Iván, gr. Nyáry Károly, Reiser Szenténke, Földessy Ilonka, Jászfy Blanka, Posztóczky Margit, Degenfeld Augusta és Katicza, Névy Mariska, Freund József, Gyalui Rosenberger Hermine, br. Fekete Editha, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Münzer Gizi és Dezső, Schanzen Mariska és Szilárdka, Rutterschmidt Irma és Károly, Berényi Mátyás, Weisz Miksa, Körmendy Elvira és Szeréna, Horváth Sarolta, Bergl Kornél, Füzy Ilona, Fuchs Antónia, Engelmann Szidi, Schunda Károly, Payr Ede, Horváth Margit, Szent-Ivány Egon, Messer Rezső, Kelemen Blanka, Léderer Irén, Sessler Ilona, Schönbeck Gyula és Kálmán, Trux Jenő, Klein Malvin, Schaar Elemér és Kornél, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Milkó testvérek, Margalit Tilda és Jenő, Körmendy Eliz és Pista, Gyárfás Mari, Steiner Etelka és Pál, Raöcza Kálmán, Sipőcz Jenő és Karola, Polákovits Ödön, Kenessey Nelli, Dörögdi Antal, Csilléry Adél, Frenyó Aranka, Sürgőth Jenő, Böhm Jolán és Erzsi, Leichtner Elza és Ottó, Pribék Anti, Mayer Hedvig, Szukovszky Tihamér, Papp Aranka, Wittmann Olga és Ernő, Páll Béla, May Oszkár, Ország Ilka, Teréz, Mari, Ida és Imre, Szücs Andor és Oszkár, Szabó Irén, Oesterreicher Magda és Miczi, Risdorfer Erzsike, Miklós Ödön, Murárik Berci, Házy Oszkár, Dornay Erzsi, Mokry Feri.

SZÓREJTVÉNY.

- 2, 3, 4, 5, 7. A Tisza partján leled. —
1, 11. Ez fűszerzi ételel. —
10, 7, 4, 5. Igen régi hangszer már.
9, 7, 1, 2, 10, 11. A csatákon elől jár. —
6, 7, 8, 9, 10, 11. Férfinevek egyike. —
10, 3, 4. Vásznon készül belőle. —
1, 9, 7, 4. Télen kocsid pótolja. —
1—11. Hazánk régi királya.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kolicsányi Olga. A te levelkéd nem vett el, de igenis úgy látszik a »K. L.«-nak az a száma, melyben (szeptemberben volt) arra kérlek, hogy — úgy is elmúlva az alkalma — a vatikáni kiállításnak csak is (amennyiben vannak) gyermeki tárgyait írva le, e leírást megtoldanád még valamivel, ami a római gyermekvilágról emlékeznék meg. Édes atyád, tudom, bővebben meg fogja értetni veled kérésedet. Tavasszal, úgy reménylem, látni fogjuk egymást. — **Schmidt Irma és Etel.** Szerkesztve helyesen van, de a ti olvasó társaitoknak felette könnyű. — **Bogor Dani.** A Deák-mauzoleum építő mestere Kauser. — **Steiner Boriska.** Első kísérletnek megjárja. — **Földessy Ilonka.** A rejtvény néhány hibában leledzik. Ilyen p., hogy a megfejtést mutató szavak sorozatából kiszorult az *Ede* és *ne* között az, a melynek szükségképen *r*-rel kell kezdődnie. Továbbá nem »*Cecillia*» a szent nő neve, hanem »*Cecilia*», ami mindjárt nagyot változtat a soron. Magyarul e név »*Cziczelle*«. Tán újabb szerkesztésben felhasználhatom. — **Spitzer Ernő.** D. F. hazánk legnagyobbik fiai közül való, de nem a legnagyobb. Hát Arany, Petőfi, Széchenyi, Kossuth stb? Ez azonban nem akadályozza a különben jól kidolgozott feladvány közlését. — **Iványi testvérek.** Példával kellene bebizonyítani, mekkora nyereség volt e verébfiókára, hogy végül mégis megtanulta a repülést. Így aztán hatásosabb volna a kis mese tanulsága. Ily értelemben átdolgozva, küldjétek be újra. A kért könyv megjelent az Eggenberger kiadásában. — **Geisz Tibor.** Te hetenkint két szám »K. L.«-ot szerelnél. Már miért nem naponkint reggeli és esti kiadásban? Hetenkint elég egy szám, mely mintegy jutalma a héten át mutatott szorgalomnak. — **Takács (nem Takács?) László.** Írást beporozni nem illik. — **Reiser Szerénke.** Hányszor ismétlem, hogy kinek neve a helyes megfejtők sorában nem fordul elő, annak levelét nem kaptam. Semmi okom, sem jogom bárkitől is megvonni azt az elégtételt, hogy nevét ott lássa a többi helyes megfejtők között; kivéve persze, ha levele hanyagul volt megírva. — **Névy Mariska.** Tyűh! Már a 2-ik polgárit járod? Leveled mutatja, hogy nemcsak korban, de egyébként is haladtál. Írásod tetemesen szépült. — **Papp Aranka.** Ha lesz egy jó csomóval, beküldheted. Egy szorgalmas, szegény fiucska gyűjteményét szaporított vele. A használt levélbélyeg értékéről már több ízben szólottam e rovatban. — **Forgó Pista.** A kanyaróbul való szerencsés fölépüléset örvendve értettem meg levelkédből. — **Kondor Ernő.** Az elbeszélés érdekes voltát nem az adja meg, igaz-é, hanem az, valószínű-e, s mint ilyen.

visszhangot ébresztett-é lelkedben, — **Pribék Anti.** Ama nagy francia tudósnak a neve nem tartozik a »K. L.« olvasóinak fogalmi körébe. A megjavított rejtvényt újból kell beküldened, mivel a tökéletlent csak nem tartogathatom? — **„Koczkarajtveny.”** (Szigetvár, stb.) A »gazdász« nem helyes szó. Annál jobb a régi jó magyar »gazda«. Ily értelemben kijavítva küldjed be újra. A másik nagyon is könnyű. A harmadik nincs megmagyarázva. — **Horváth Sarolta.** Igyekezéssel rimbe szedni. Így nagyon olcsó munka, mivel a legtöbb névben és szóban megejtett betűcseréből sül ki valami újabb értelem vagy név. — **Rosenberger Hermine.** Sokad magaddal vagy hasonló helyzetben. Szíves üdvözlés! — **Trux Jenő.** Hét éves fiucska-tól szebb írást nem követelhetek. — **Stern Aranka és Etelka.** A kis czicza följajlását nagyon köszönöm, de el nem fogadhatom. Rosz hírbe keveredett Budapesten a macska a nyár óta s valóságos irtó háborút folytattak ellene, mert a veszzetség jelei törtek ki a fővárosi cziczáság nagy részén. De meg sem egér, sem patkány nem bolygatja lakásomat. Az a kis lány, akit kérdeztek, a 19-ik évbe csavarodott, s már em igen bábuzik. Kedves levélkétek azonban mindenkép örömemre vált. Régi kis olvasóm üdvözlését viszonzom s titeket, ha a fővárosba kerültök, szívesen fogadlak. — **Ivaniszevič Lujza.** A megfejtésed helyes; de egy hónappal a feladvány megjelenése után már nem közölhetem. Más-kor frissebb légy. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Levelök rongyos szélé, vagy poczás volta miatt nem jöhetnek tekintetbe a következők: *M. M., W. R., B. F., K. S., R. H. és I.* Ez utóbbi levélben még a nevek sincsenek helyesen aláírva, a levél egyéb gyarlóságairól nem is szólva *F. b.*)

Jótekonyság.

Az éhező és fázó gyermekek karácsonyfájára.

Máday Andor és Pista 2 frt., Polákovits Ödön 20 kr., Somssich Eszter 1 frt., Hoffmann Anna, Hugó és Frigyes 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« czimű nappaliban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű sziv.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meg hozza kamatait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ara egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz szines képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Szines kemény kötésben s több fametszetű képpel . . . . . 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költevények, szinmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve . . . . . 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, aranyszegéllyel . . . . . 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Szines kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— **Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Szines kemény táblába kötve. . . . . 1 frt 80 kr.

A „**KIS LAP**“ némely évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint . . . . . 3 frt.

Schmid Kristóf általánosn elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsatő.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélők.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát, királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. — Lajos.
A báránka.	Schmid Kristóf életrajza. — Szinjátékok.
Paulina.	

Ara egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 szines ábrával s fametszettel. Szines táblába kötve . . . . . 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 szinezett képpel s egy körrajzzal . . . . . 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. **Uj Robinson,** a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve . . . . . 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszelesei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy szinezett képpel. Kemény táblába kötve . . . . . 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezerei s államférfiainak szinezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókedvű bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Szines kemény táblába kötve . . . . . 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve . . . . . 1 frt.